

Beskaffenhed alligevel, saafremt han vil antage Tilbudet, er pligtig til paa Forespørgsel at afgive Erklæring derom, saaledes at Tilbudet er bortfaldet, saafremt han undlader dette. Hvorvidt den omtalte Erklæring skal være kommet frem til Tilbudsgiveren for at forhindre, at Tilbudet bortfalder, eller om det er nok, at Løftmodtageren har afsendt en saadan Erklæring, har man ikke ment at kunne give nogen almindelig Regel om; man har ikke udtalt, at den anden Part skal „give Meddelelse“, hvorved Spørgsmaalet vilde være afgjort i den Retning, at Erklæringens Afsendelse var tilstrækkelig (Udkastets § 42), men valgt en ganske neutral Udtryksmaade. Afgørelsen af Spørgsmaalet i det enkelte Tilfælde maa være overladt til Domstolene. I nogle Tilfælde, vel navnlig naar det er ifølge Koutume, at Svar ikke behøves, vil den naturlige Løsning vistnok ofte være den, at Erklæringen for at have Virkning maa være kommen frem til Tilbudsgiveren inden rimelig Tid; Tilbudsgiveren anses med andre Ord for stillet, som om han kun indtil videre har givet Afkald paa Svar. I andre Tilfælde, navnlig naar Tilbudsgiveren udtrykkelig har givet Afkald paa Svar, vil man vel være mere tilbøjelig til at lade Befordringen af Erklæringen foregaa paa Tilbudsgiverens Risiko. Erklæringen maa afsendes nogenlunde hurtigt efter Forespørgslen's Modtagelse; men man har heller ikke paa dette Punkt ment at kunne give nogen bestemt Regel.

Forudsætningen i § 9 gaar kun ud paa, at Tilbudsgiveren med Retsvirkning for sig selv kan erklære, at den anden Parts Tavshed skal gælde som Antagelse af Tilbudet. Derimod kan han naturligvis ikke ved sin Erklæring bevirke, at den anden Part bindes ved sin Passivitet. Bunden som Akceptant ved sin Passivitet bliver den anden Part kun, hvor saadant i Følge særlige Omstændigheder følger af Reglerne om stiltiende Viljeserklæringer eller af særlige Lovbud, saaledes § 10 i dette Udkast og §§ 5, 79 og 89 i Udkastet til Lov om Kommission, Handelsagentur og

Handelsrejsende, eller af Sædvaner. At saadanne Tilfælde forekomme, har det svenske Udkast ved Tilføjelsen af et 2det Stykke anset det fornødent at minde om for derved at tilkendegive, at § 9 ikke omfatter Tilfælde, hvor Aftale allerede er kommet i Stand, idet den anden Part er bleven bundet ved sin Passivitet. Da dette imidlertid formentlig tilstrækkeligt fremgaar af Affattelsen af § 9 ogsaa uden den omhandlede Tilføjelse, har det danske og det norske Udkast ikke optaget en saadan Tilføjelse. Om Virkningen af en Begæring om Svar, som først fremkommer, efter at Tilbudsmodtageren er blevet bundet ved sin Passivitet, har man ikke ment at burde bringe nogen Regel i Forslag.

§ 10.

Det forekommer ofte, at Handlende og andre Forretningsdrivende henvende sig til eventuelle Kunder med anbefaling af deres Forretning og Opfordring til at købe deres Varer eller med anden Opfordring til Forretningens Benyttelse. Saadanne Opfordringer, der snart henvende sig til Publikum i al Almindelighed, f. Eks. Avertissementer i Bladene, Skilte og Plakater, snart til en noget snevrere Kreds, f. Eks. Cirkulærer, kunne i Almindelighed ikke betragtes som Tilbud, se det ovenfor Side 24 ved § 1 bemærkede, men kun som Opfordringer til at afgive Tilbud. Der kan naturligvis ikke være Tale om i al Almindelighed til saadanne Opfordringer, forsaavidt de angaa Køb af Varer og deslige, at knytte den Retsvirkning, at vedkommende, der har udsendt Opfordringen, skal være pligtig at reklamere, hvis han ikke vil antage Tilbud, der fremkomme i Henhold til Opfordringen. Derimod har man haft under Overvejelse at give en Regel som den, der findes i flere fremmede Lovgivninger, f. Eks. den tyske borgerlige Lovbog § 663, jfr. § 675, den tyske Handelslovbog § 362 og den schweiziske Forbundslov om Obligationsretten Art. 395, hvorefter Personer, der ved deres Virksomhed kunne siges offentlig